

opusdei.org

Meditacions: Dimecres Sant

Reflexió per meditar el Dimecres Sant. Els temes proposats són: Judes va ser un apòstol escollit per Jesús; la misericòrdia divina és més gran que la nostra debilitat; una esperança que ens porta a tornar a Déu.

16/04/2025

.....

«UN DELS dotze, l'anomenat Judes Iscariot, se n'anà a trobar els grans sacerdots i els digué: “Estic disposat a entregar-vos Jesús. Què em voleu donar?” Ells li pagaren trenta monedes de plata, i des d'aleshores buscava una ocasió per entregar-lo» (*Mt 16, 14-16*). Tradicionalment, Dimecres Sant l'Església recorda la traïció de Judes. Que lluny queden en l'ànima d'aquest apòstol, que s'afanya a traïr Jesús, les primeres trobades amb qui havia considerat el Messies! També Judes Iscariot havia estat elegit personalment per Crist. Podia haver estat tan feliç com els altres, amb Jesús, i haver-se convertit en una de les columnes de l'Església. Tot i això, opta per vendre, a preu d'esclau, a qui tot li ho donava. I Déu ha volgut que la Sagrada Escripura no silenciés aquesta realitat.

El tràgic desenllaç té lloc a l'Últim Sopar, quan Jesús es veu assaltat per l'angoixa de la passió propera i

l'esquinçament perquè l'abandonen les persones estimades. «I digué tot menjant: “Us ho dic amb tota veritat: Un de vosaltres em trairà”» (*Mt 16, 21*). Els altres onze apòstols, amb l'experiència de la seva rudesa i una gran confiança en les paraules de Crist, exclamen sorpresos: «“No soc pas jo, Senyor?” Jesús contestà: “El qui posa amb mi la mà al mateix plat per sucar-hi és el qui em trairà. El Fill de l'home fa el camí que les Escriptures havien predit d'ell, però ai de l'home que el traeix: a aquest home més li valdria no haver nascut”. Judes, el qui el traïa, li preguntà: “No soc pas jo, rabí?” Jesús li contestà: “Sí que ho ets”» (*Mt 16, 22-25*).

No sabem si Judes va mirar alguna altra vegada als ulls Jesús. Hi hauria descobert que no existia rancúnia ni enuig. Crist, el seu amic, seguia mirant-lo amb la mateixa il·lusió amb què l'havia cridat uns anys

abans perquè fos apòstol, perquè estigués amb ell. «Què podem fer davant d'un Déu que ens va servir fins a experimentar la traïció i l'abandó? Podem no trair allò per al que hem estat creats, no abandonar allò que de veritat importa. Som al món per estimar-lo a ell i als altres. La resta passa, l'amor continua»^[1].

LA TRAÏCIÓ de Judes no va ser, però, bogeria d'un instant, sinó que probablement va ser conseqüència d'una seqüela de desamors. A l'Evangeli segons sant Joan trobem un episodi significatiu: les crítiques, pocs dies abans de la Pasqua, pel malbaratament de Maria de Betània en ungir amb perfum Jesús. Judes s'atreveix a criticar indirectament, amb una raó altruista, el comportament d'aquesta dona, però «això ho digué —ens ho assenyala

l'Escriptura—, no perquè s'interessés pels pobres, sinó perquè era un lladre; ell guardava la caixa i prenia els diners que hi tiraven» (Jn 12, 6).

No obstant això, ni aquesta ofensa, ni cap debilitat, són prou fortes per vèncer el pols a un Déu que crida cada persona constantment i que sempre espera el nostre retorn. Sant Josepmaria veia en aquesta manera de ser de Déu, tan plena de misericòrdia, la nostra veritable *armadura*: «Tots tenim misèries. Però les misèries nostres no ens hauran de portar mai a desentendre'ns de la crida de Déu, sinó a acollir-nos a aquesta crida, a ficar-nos dins aquesta bondat divina, com els guerrers antics es ficaven dins la seva armadura»^[2].

Sant Agustí ens recomana una actitud humil, de constant petició de cara al Senyor, com la millor manera d'encarar aquesta fragilitat nostra;

referint-se concretament a Judes Iscariot, diu: «Si hagués pregat en nom de Crist, hauria demanat perdó; si hagués demanat perdó, hauria tingut esperança; si hagués tingut esperança, hauria esperat misericòrdia»^[3] i no hauria acabat com assenyala l'Escriptura (cf. Mt 27, 5). El Senyor no volia la perdició de Judes, com no vol la de ningú. Fins i tot en el moment del prendiment intenta fer-lo reaccionar, anomenant-lo amic i acceptant el petó del deixeble. Potser Crist, fins i tot estant ja a la creu, esperava la tornada del seu apòstol per perdonar-lo, com ho va fer amb el lladre penedit.

TAMBÉ PERE, en aquella nit de traïcions, nega el Senyor tres vegades. El que seria fonament de l'Església va plorar el pecat amb

llàgrimes d'amor; a Judes, per part seva, li va faltar la humilitat de tornar al seu Senyor per reconèixer el propi pecat. Pere va mantenir ferma l'esperança, mentre que l'Iscaïriot la va perdre, no va confiar en la misericòrdia del Senyor.

Comentant aquest passatge de l'evangel·li, sant Josepmaria deia: «Mireu si és gran la virtut de l'esperança! Judes va reconèixer la santedat de Crist, estava penedit del crim que havia comès, tant que va agafar els diners, preu de la seva traïció, i els va llançar a la cara dels qui li van donar com a premi a la seva traïció. Però... li va faltar l'esperança, que és la virtut necessària per tornar a Déu. Si hagués tingut esperança, podria haver estat encara un gran apòstol. De tota manera no sabem què va passar al cor d'aquell home, ni si va respondre a la gràcia de Déu, a l'últim moment. Només el Senyor sap

el que va passar en aquell cor, en els darrers instants. De manera que no desconfieu mai, no us desespereu mai, encara que hàgiu fet la ximpleria més gran. Només cal parlar, penedir-se, deixar-se portar de la mà, i tot s'arregla»^[4]—.

És una cosa que podem aprendre de l'evangelí d'avui: per grans que siguin les nostres ofenses, més gran és sempre la misericòrdia de Déu. Tot té remei si tornem al Senyor i obrim el cor a la gràcia perquè Crist pugui guarir les nostres ferides. «La por i la vergonya, que no ens deixen ser sincers, són els enemics més grans de la perseverança. Som de fang; però, si parlem, el fang adquireix la fortalesa del bronze»^[5]—. Aquesta força és la que va assolir la humilitat de sant Pere, roca de l'Església; i és la que demanem a Jesús a través de Maria, la seva mare, que és també mare nostra.

[1] Francesc, Homilia, 5-IV-2020.

[2] Sant Josepmaria, *Cartes* 2, núm. 47a.

[3] Sant Agustí, *Comentari al salm 108*, núm. 9.

[4] Sant Josepmaria, Apunts de la predicació, 8-XII-1968.

[5] Sant Josepmaria, *Cartes* 2, núm. 41a.